

— Какво ли ще е това, бе Стояне, тамъ на опашката?

Свива и той рамене. Ние не можахме да разрешимъ тази чудна загадка. Отде да знаемъ тогава, че морската солъ, която се добива въ Анхиало, е бивала натрупвана на могили, високи като двуетажни къщи?

И потеглихме пакъ. А ми е леко и радостно на душата, като следъ литургия на Великденъ, когато се чукаме съ червени яйци. И не издържахъ, — викнахъ:

— Славно нѣщо предприехме, Стояне! Да види човѣкъ такива красоти, съ очитѣ си да ги види! А кой знае още какви чудни мѣста ще срещнемъ изъ България!

Стоянъ ме погледна закачливо.

— Не бързай, каже, утре ще клекнешъ, та ще се чудя, какъ да те отведа въ Варна.

Пфу! Да тръгнешъ на пътъ съ такъвъ другаръ! Ще ти скърши настроението, тъкмо когато си най-възхитенъ. Впрочемъ, какво ли може да се очаква отъ единъ човѣкъ като Стояна. Той не вѣрва даже, че земята се върти, — истина! Каза ми го еднажъ още въ Варна. „Ако земята се върти, каже, нали когато дойдемъ съ главитѣ надолу, ще паднемъ . . .“

Това, дето го разправялъ учителтъ ни Радомировъ за мухата, че кацала по тавана, безъ да падне, било вѣтъръ. Стоянъ се кокорѣше, като пѣтле, и викаше: хората не сж мухи!“ Вижте му ума, ха-ха-ха! Но и азъ го гавнахъ тогава. „За тоя си умъ, Стояне, — му казахъ: — ти да си вържешъ муска, за да не те урочасатъ хората. . .“